

TAHEREH
MAFI

*Oceanul
care
ne
desparte*

Traducere din limba engleză
CARLA GEORGESCU

CORINT
BOOKS

—2019—

Ne mutam în permanență, mereu spre mai bine, mereu în căutarea unei vieți mai bune. Abia reușeam să fac față valului de emoții pe care mi-l provocau mutările. Deși frecventasem atâtea școli primare și gimnaziale, încât nici nu-mi mai aminteam exact numele lor, la gândul că schimbam întruna liceul îmi venea să mor. Era al treilea la care mergeam în mai puțin de doi ani, iar viața mea părea o înșiruire de rahaturi zilnice. Uneori abia mai puteam să-mi mișc buzele. Mă temeam că, dacă voi vorbi sau voi striga, furia va pune stăpânire pe colțurile gurii mele și mă va sfâșia în două.

Prin urmare, tăceam.

Era sfârșitul unui august învăluit de o căldură întreruptă când și când de câte o adiere de vânt. Eram înconjurată de ghiozdane rigide, de blugi scrobiți și de puști care miroseau a plastic proaspăt. Păreau fericiți.

Am oftat și am trântit ușa dulăpiorului.

Pentru mine nu era decât altă primă zi de școală într-un nou oraș, așa că am făcut ce făceam mereu când intram într-o școală nouă: nu m-am uitat la cei din jur. Oamenii se uitau mereu la mine, iar, dacă le întorceam privirea, adesea interpretau gestul meu drept o invitație la conversație și, aproape de fiecare dată când mi se adresau, spuneau ceva jignitor sau o prostie ori

poate amândouă, prin urmare hotărâsem cu mult timp în urmă că era mai ușor să mă prefac că, pur și simplu, nu există.

Reușisem să supraviețuiesc primelor trei ore din acea zi fără niciun incident major, dar încă mă chinuiam să mă orientez prin școală. Se pare că următorul curs avea loc în capătul opus al campusului, iar eu încercam să-mi dau seama unde mă aflu – verificând numerele sălilor în noul meu orar –, când a sunat clopoțelul. În clipa în care am ridicat privirea, uimită, ca să mă uit la ceas, am constatat că marea de elevi din jurul meu dispăruse. Rămăsesem singură pe culoarul lung și pustiu, cu orarul mototolit în pumn. Am strâns din ochi și am înjurat în barbă.

Într-un târziu, am găsit sala de curs, dar întârziaseam șapte minute. Am deschis ușa, balamalele au scârțâit discret, iar elevii s-au răsucit pe locurile lor. Profesorul s-a întrerupt, rămânând cu gura căscată, ca pentru a rosti ceva, și cu chipul împietrit între două expresii.

A clipit.

Mi-am ferit privirea, cu toate că mi se părea că încăperea se contractă în jurul meu. Fără un cuvânt, m-am strecurat în cea mai apropiată bancă liberă. Am scos un caiet din ghiozdan. Am luat un stilou. Abia mai respiram, așteptând ca momentul să treacă, așteptând ca toată lumea să se întoarcă la locul ei, așteptând ca profesorul să-și reia discursul, când, deodată, el și-a dres glasul și a zis:

— Așadar, cum spuneam, programa include câteva lecturi obligatorii, și aceia dintre voi care sunt noi aici – a ezitat, s-a uitat la lista pe care o ținea în mâini – s-ar putea să nu fie obișnuiți cu curriculumul bogat și extrem de solicitant al școlii noastre.

S-a oprit. A ezitat din nou, după care a mijit ochii, uitându-se la hârtia lui.

Și apoi, ca din senin, a reluat:

— Acum, te rog să mă scuzi dacă pronunț greșit. Sharon, nu? a întrebat și a ridicat capul, privindu-mă drept în ochi.

— Shirin, l-am corectat eu.

Elevii s-au întors din nou spre mine.

— A! a exclamat profesorul, domnul Webber, dar nu a mai încercat să-mi pronunțe numele. Bine-ai venit!

Eu nu i-am răspuns.

— Așadar, a reluat el zâmbind, îți dai seama că acesta este un curs avansat de limba engleză.

Am ezitat. Nu eram sigură ce răspuns aștepta la o astfel de afirmație evidentă. În cele din urmă, am zis:

— Da?

El a încuviințat din cap, apoi a râs și a reluat:

— Draga mea, s-ar putea să fi nimerit în clasa greșită.

Voiam să-i spun să nu mi se mai adreseze cu *draga mea*. Voiam să-i cer ca, în general, să nu-mi mai vorbească deloc.

— Sunt în clasa în care trebuie, i-am zis, în schimb, ridicând orarul mototolit.

Domnul Webber a clătinat din cap, zâmbind în continuare.

— Nu-ți face griji, nu e vina ta. Li se mai întâmplă elevilor noi. Totuși, sala unde se desfășoară cursul de engleză ca limba a doua este ceva mai...

— Sunt în clasa în care trebuie, bine? am rostit ceva mai apăsat decât intenționasem. Sunt în clasa în care trebuie.

Rahaturi din astea mi se întâmplau la tot pasul.

Nu conta cât de lipsită de accent era engleza mea. Nu conta că le spuneam oamenilor iar și iar că m-am născut aici, în Statele Unite, că engleza este limba mea maternă, că verii din Iran se amuzau pe seama mea și a persanei mele mediocre, cu accent american – pur și simplu nu conta. Toată lumea presupunea că abia am coborât de la bordul unui vas sosit dintr-o țară străină.

Zâmbetul domnului Webber a pălit.

— O! a exclamat el. Bine.

Puștii din jurul meu au început să râdă, iar eu mi-am simțit obrazii arzând. Mi-am plecat privirea și am deschis caietul gol la o pagină oarecare, sperând că gestul meu va pune capăt discuției.

În schimb, domnul Webber a ridicat mâinile și a reluat:

— Ascultă, eu vreau să rămâi, bine? Totuși, este un curs pentru avansați și, deși sunt convins că vorbești bine limba engleză, tot e...

— Nu vorbesc engleză bine, am intervenit. O vorbesc perfect, fir-ar al dracului să fie!

Am petrecut restul orei în biroul directorului.

Mi s-a ținut o prelegere despre conduita impusă elevilor acestei școli și am fost avertizată că, dacă aveam de gând să mă opun și să refuz să cooperez, atunci poate că această școală nu era pentru mine. Apoi am fost trimisă în detenție pentru că folosisem un limbaj vulgar la oră. Clopoțelul care vestea pauza de prânz a sunat tocmai când directorul se răstea la mine, așa că, atunci când m-a lăsat în sfârșit să plec, mi-am luat lucrurile și am fugit mâncând pământul.

Nu mă grăbeam să ajung nicăieri; îmi doream doar să mă îndepărtez cât mai mult de lume. Mai aveam două ore după prânz, dar nu eram sigură că o să mai rezist; depășisem deja pragul toleranței la prostie pe ziua aceea.

Îmi balansam în poală tava cu mâncarea de prânz, în timp ce stăteam în cabina de toaletă, strângându-mi capul în palme ca într-o menghină, când mi-a bătăit telefonul. Era fratele meu.

ce faci?

iau masa de prânz

rahat! pe unde te ascunzi?

în baie

pofim? de ce?

**ce altceva aş putea să fac timp de 37 de minute? să
mă holbez la ceilalți?**

Atunci mi-a spus să ies naibii din baie și să mă duc să mă-nânc cu el – pesemne că școala trimisese deja un grup de prieteni noi-nouți în întâmpinarea chipului său drăgălaș, iar eu trebuia să-l însoțesc, în loc să mă ascund.

nu, mersi! am tastat.

Apoi mi-am aruncat mâncarea la gunoi și m-am refugiat în bibliotecă, unde am rămas până când a sunat clopoțelul.

Fratele meu e cu doi ani mai mare decât mine. Am mers mai mereu la aceeași școală în același timp. Însă el nu detesta mutările la fel de mult ca mine; nu suferea de fiecare dată când ne instalam într-un oraș nou. Erau două diferențe majore între mine și fratele meu: în primul rând, el era extrem de chipeș, iar în al doilea rând, el nu purta în frunte un indicator luminos metaforic care avertiza ATENȚIE, TERORIST ÎN APROPIERE!

Nu vă vând gogoși, fetele stăteau la coadă ca să-i facă fratelui meu turul de onoare al școlii. El era elevul nou și arătos. Un băiat interesant, cu un trecut și un nume interesante. Individul frumos și exotic, de care toate aceste fete drăguțe aveau să se folosească, inevitabil, ca să-și satisfacă nevoia de a experimenta și, într-o bună zi, de a se revolta împotriva părinților. Aflasem pe propria piele că nu pot să iau masa cu el și cu prietenii lui. Ori de câte ori îmi făceam apariția, cu coada între picioare și cu mândria la pământ, în nici cinci secunde îmi dădeam seama că singurul motiv pentru care noile lui prietene se purtau frumos cu mine era că voiau să profite de prezența mea, ca să se apropie de fratele meu.

Prin urmare, preferam să mănânc în toaletă.

Îmi repetam întruna că nu îmi pasă, dar, în mod evident, îmi păsa. Știrile reluate iar și iar nu mă mai lăsau să respir. Atentatul din 11 septembrie avusese loc toamna trecută, la doar două săptămâni de la începerea primului meu an de liceu, și, câteva săptămâni mai târziu, doi indivizi m-au atacat când mă întorceam de la școală, iar partea cea mai rea – cea mai rea dintre toate – a fost că mi-au trebuit zile bune ca să accept adevărul, mi-a luat câteva zile ca să înțeleg de ce. Speram că explicația se va dovedi mai complexă, că faptele lor erau motivate de ceva mai însemnat decât de o ură oarbă și absolută. Îmi doream să mai existe și alt motiv pentru care doi necunoscuți să mă fi urmărit până acasă, pentru care să-mi fi smuls eșarfa de pe cap și să fi încercat să mă sugrume cu ea. Nu înțelegeam cum poate fi cineva atât de furios și de violent, din cauza a ceva ce nu făcusem, încât să se simtă îndreptățit să mă agreseze în plină zi și în plină stradă!

Nu *voiam* să înțeleg.

Și totuși, se întâmpla.

Deși nu mă așteptasem la prea multe când ne mutaserăm aici, regretam să descopăr că acest liceu nu era cu nimic mai bun decât cel dinainte. Ajunsesem captivă într-un nou orașel, captivă într-un alt univers populat de persoane care nu mai văzuseră chipuri ca al meu decât la jurnalul de seară, și uram asta. Uram lunile epuizante și singuratice în care încercam să mă integrez în noua școală; uram cât de mult le trebuia celor din jur ca să-și dea seama că nu eram nici înspăimântătoare, nici periculoasă; uram efortul disperat și epuizant pe care eram nevoită să-l depun, pentru ca, într-un final, să-mi fac o singură prietenă, una îndeajuns de curajoasă ca să stea alături de mine în public. Trecusem prin aceste etape de atâtea ori și în atâtea școli, încât uneori îmi doream să bag capul în nisip. Nu-mi mai

doream altceva decât să trec complet neobservată. Voiam să aflu cum e să traversezi o încăpere fără ca lumea să se holbeze la tine. În schimb, la o singură privire în jurul campusului, mi s-a pulberat orice speranță de a mă integra vreodată.

Elevii erau, în mare parte, un grup omogen de vreo două mii de persoane pasionate de baschet. Trecusem deja pe lângă câteva zeci de postere, iar deasupra ușilor de la intrare atârna un afiș uriaș, în onoarea unei echipe care nici măcar nu începuse sezonul încă. Pe pereții culoarelor erau lipite niște cifre mari, în alb și negru, care serveau drept indicatoare menite să îi îndemne pe trecători să numere zilele rămase până la primul meci al sezonului.

Pe mine nu mă interesa baschetul.

În schimb, număraseram tâmpeniile pe care mi le spusese lumea pe parcursul zilei. În timp ce mă îndreptam spre cursul următor, ajunsesem la paisprezece, când un tip a trecut pe lângă mine pe culoar și m-a întrebat dacă port chestia aia pe cap ca să ascund bombe sub ea. L-am ignorat, și atunci prietenul lui a sugerat că poate sunt cheală, dar l-am ignorat și pe el. Un al treilea a zis că poate sunt bărbat și vreau să ascund asta, așa că, în cele din urmă, i-am invitat să se ducă dracului, cu toate că ei se felicitau unii pe alții pentru ipotezele excelente pe care le născociseră. Habar n-aveam cum arătau toți nemernicii ăia, fiindcă nu le aruncasem nicio privire, dar îmi repetam întruna în minte șaptesprezece, șaptesprezece, când am ajuns la cursul următor. Era mult prea devreme, așa că am așteptat în întuneric venirea celorlalți.

Remarcile otrăvite cu care mă cadoriseau străinii erau, categoric, partea cea mai neplăcută a faptului că purtam eșarfă pe cap. Partea cea mai bună era că astfel profesorii nu vedeau că ascult muzică.

Eșarfa îmi oferea cea mai bună ascunzătoare pentru căști.

Datorită muzicii, ziua trecea mult mai ușor. Îmi era mai lesne să traversez culoarele școlii; îmi era mai lesne să stau singură mereu. Mă bucuram nespus că nimeni nu-și dădea seama că ascult muzică și, pentru că nimeni nu știa, nu mi se cerea niciodată să o opresc. De mai multe ori, discutasem cu profesorii în timp ce ei nici nu bănuiau că nu auzeam decât jumătate din ce îmi spuneau, și, dintr-un motiv sau altul, asta mă făcea fericită. Muzica părea să mă susțină ca un schelet suplimentar; mă sprijinea atunci când propriile oase erau prea obosite. Întotdeauna ascultam muzică la iPod-ul șterpelit de la fratele meu, iar acum, la noua școală – așa cum făcusem și anul trecut, când tocmai îl cumpărasem –, am intrat în clasă parcă ascultându-mi fundalul sonor al propriului film mizerabil care era viața mea. Îmi insufla un soi de speranță inexplicabilă.

În clipa în care toți colegii s-au adunat pentru ultimul curs din ziua respectivă, eu deja îl priveam pe profesor ca într-un film mut. Minteă îmi hoinărea; mă uitam întruna la ceas, disperată să evadéz. Astăzi, formația Fugees îmi umplea golurile din creier, în timp ce mă holbam la penar, răsucindu-l neîncetat între mâini. Îmi plăceau foarte mult creioanele mecanice. Acelea frumoase, vreau să spun. De fapt, aveam o micuță colecție, adusă din Japonia, pe care mi-o dăruise o veche prietenă de acum patru mutări. Devenisem obsedată de ele. Creioanele erau delicate, colorate și strălucitoare și veniseră împreună cu un set adorabil de gume de șters, toate într-o cutie drăguță, cu un desen reprezentând o oaie, care spunea *Nu mă ignorați doar pentru că sunt oaie*. Mi se păruse atât de amuzant și de ciudat, că mi-am amintit-o chiar și acum și am zâmbit discret, tocmai când cineva m-a bătut pe umăr. Cu putere.

— Ce e?! m-am întors și am întrebat, din greșală, cu voce prea tare.

Tipul părea speriat.

— Ce e? am repetat, iritată, de astă dată în șoaptă.

A zis ceva, dar nu am auzit. Am scos iPod-ul din buzunar și am pus pauză.

— A! a exclamat el, zâmbind și părând confuz deopotrivă. Asculți muzică sub chestia aia?

— Pot să te ajut cu ceva?

— O! Nu, nu! Te-am lovit cu cartea. Din greșeală. Și voiam să-ți cer scuze.

— Bine, am răspuns, apoi m-am întors și am dat din nou drumul la muzică.

Ziua a trecut.

Lumea îmi pocise numele, profesorii nu știau ce naiba să facă în privința mea, iar profesoara de matematică, după ce mă studiasse îndelung, ținuse în fața clasei o prelegere de cinci minute despre faptul că oamenii care nu iubesc această țară ar trebui să se întoarcă de unde au venit, timp în care eu mă uitasem atât de insistent în manual, încât au trecut câteva zile bune până când am reușit să-mi scot din minte ecuația de gradul doi.

Niciunul dintre colegii de clasă nu a vorbit cu mine, niciunul în afară de tipul care m-a lovit din greșeală în umăr cu manualul de biologie.

Aș fi dat orice să nu-mi pese.

În ziua aceea am plecat spre casă ușurată și totodată deprimată. Ridicasem, cu multe eforturi, zidurile care mă apărau de suferința sufletească, iar la sfârșitul fiecărei zile mă simțeam atât de epuizată emoțional, încât uneori îmi tremura tot corpul. Încercam să-mi regăsesc pacea, înaintând pe trotuarul liniștit care ducea spre casă – străduindu-mă să-mi alung din minte ceața grea și apăsătoare –, când o mașină a încetinit, iar

doamna care conducea mi-a strigat că acum sunt americană și că ar trebui să mă îmbrac ca atare. Eram, nu știu, eram al naibii de obosită și nu am avut forța să-mi manifest furia, nici măcar atunci când i-am arătat degetul mijlociu, iar ea și-a văzut mai departe de drum.

Încă doi ani și jumătate, mi-am mai spus.

Doi ani și jumătate până aveam să scap de această închi-soare denumită liceu și de acești monștri așa-ziși oameni. Îmi doream cu disperare să scap de această instituție plină de idioți. Îmi doream să merg la facultate, să-mi văd de viața mea. Nu trebuia decât să supraviețuiesc până atunci.